

ရှေးရှေးတုန်းက ကံ့ကော်ပွင့်တွေ...

စံပယ်ဖြူနု

ဖတ်သူသို့ စာတစ်စောင်

၂၀၁၅ နှစ်ဦးပိုင်းက ထင်ပါတယ်။

ပင်ကိုက ဘာသာစကားအပေါ် စိတ်မညွတ်လို့ အင်္ဂလိပ်လို ရေးသားထုတ်ဝေတဲ့ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်တွေကို မူရင်းအတိုင်း ဖတ်ရမှာ ပျင်းရိ ရှောင်ပြေးလေ့ရှိတဲ့ ကျွန်မဆီ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်တစ်အုပ် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ Jhumpa Lahiri ရဲ့ Unaccustomed Earth။ အစ်မ မေမေကြည်က ယူလာပေးတာပါ။ ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်ပါ။ ဖတ်သင့် တယ်လို့ လည်း ကျွန်မကို တိုက်တွန်းပါတယ်။ 'သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး၊ လူ့ဘဝရဲ့ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်မှုကို တကယ့် အသေးစိတ် အသေးစိတ် ရေးပြတာများ သိပ်လှတယ်' လို့ Jhumpa Lahiri ကို ညွှန်းတတ် တယ်။ စာရေးတာကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်မယ်ဆို ရပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်မကို အမြဲ ပြောလေ့ရှိသူ၊ စေတနာစိတ်လည်း ရှိသူမို့ သူ ပေးတဲ့ စာအုပ်ကို ယူထားလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖတ်သလားဆိုတော့လည်း တောင်လှည့် မြောက်လှည့်နဲ့ တော်တော်ကြာ မဖတ်မိပါဘူး။

တွေ့တိုင်းလည်း 'ဖတ်ပြီးပြီလား' မေးတဲ့ အခါ ကျွန်မက 'ဟင့်အင်း' ပေါ့။ 'ဖတ်စေချင်တယ်၊ ဖြူနုကို ဖတ်စေချင်တယ်'လို့ ပဲ အစ်မက ပြောမြဲလို ပြောတာပဲ။ ဖတ်ပါမယ် ကတိခံတယ်။ မဖတ်ဖြစ်ပြန်ဘူး။

ဟော.. 'ခေတ်ရယ် အချစ်ရယ်' ကို တည်းဖြတ်ပြီးတဲ့ အခါ၊

ထုတ်ဝေသူ မမဝိုင်းလက် အပ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်မမှာ အားလပ်ချိန်တွေ ရှိ လာပြီ။ စာဖတ်မှ ပဲလို့ စိတ်တစ်ကျော့လည်တယ်။ Unaccustomed Earthကို ကောက်ကိုင်တယ်။ တကယ့်တကယ် ဖတ်လည်း ဖတ်မိရော ကိုယ် ထိတ်တဲ့ ဘာသာစကား တည်ဆောက်ပုံတွေတောင် မေ့လို့ ဝတ္ထုရဲ့ ခေါ်ရာနောက်၊ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ သက်ဝင်မှုနောက်ကို မျောပါတော့တာပါပဲ။ လှလိုက်တဲ့ အနုပညာ။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ စာရေးဖို့ ရာ လူဖြစ်လာသလိုပဲ၊ ရေးတတ်လိုက် တာလို့ တွေးရတယ်။

ပထမဆုံးအကြိမ်အနေနဲ့ မူရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကုန်အောင် ဇွဲရှိရှိ ဖတ်လာလိုက်တာ တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ကျွန်မစိတ်မှာ ငြိတယ်။ အထိခိုက်ဆုံး တစ်ပုဒ်ကတော့ Hell-Heaven အမည်ရတဲ့ ဝတ္ထုတိုပါပဲ။ ဇာတ်ကြောင်း ပြောသူက သမီးလေး။ သူ ပြောပြသွားတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ အဓိက ဇာတ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ သူ့မိခင်ဟာ ကြွနေတယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ မျက်စိလည် လမ်းမှားတတ်တဲ့ ခံစားချက်တစ်မျိုးလား။ ဇနီးမယားတစ်ယောက် ဟာ တာဝန်ဝတ္တရားတွေရဲ့ အပြင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို၊ ကြင်နာမှုကို ရယူပိုင်ဆိုင် ခွင့် မရှိပေဘူးလား။ ထွက်ပေါက်မရှိတဲ့ နေ့ရက်တွေဟာ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်တောင် ပိတ်လှောင်စေမလဲ။ ချစ်ခြင်းတစ်စတောင် သူ့ကမ္ဘာမှာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင်လေ။ ဒီလိုနဲ့ စာဖတ်သူ ကျွန်မမှာ ဇာတ်ကောင်မိခင် မွန်းကြပ် တဲ့ အခါ လိုက်ပါမွန်းကြပ်၊ သူ လှုပ်ခတ်တဲ့ အခါ လိုက်ပါလှုပ်ခတ်လို့ တရိပ်ရိပ် မျော့ပါလာလိုက်တာ အဆုံးသတ်မှာ တော့ ဟာကနဲ။

အဲဒီခံစားမှုဟာ ရက်ပေါင်း တော်တော်ကြာတဲ့ အထိ ပျောက်မသွား ဘူး။ စိတ်ထဲ ရှိရာ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ သဘောကျမိတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေဆို

မမဝိုင်းကို ပြန်ပြန်ပြောနေကျမို့ ဒီဇာတ်လမ်းလေးကိုလည်း ပြောပြမိပါတယ်။ သမားရိုးကျ ဟုတ်မနေတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုမို့ အစ်မက 'ဘာသာပြန် ပါလား'လို့ ဆိုတယ်။ ဘာသာပြန်ဖို့ ဆိုရင် ကျွန်မ လုပ်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်မက ဘာသာစကား အဲဒီလောက် အားကောင်းတဲ့ သူမဟုတ်။ ပြီးတော့ သူ့အနုပညာကို ပြန်နိုင်ဖို့ ရာ ခက်မယ်။ ဒီလိုပဲ တွေးတယ်။ အစ်မက ထပ် ပြောတယ်၊ 'မှီးပါ'တဲ့ ။ ကျွန်မ ခေါင်းခါရပြန်တယ်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် မတူညီရာကို ဆက်စပ်ဖန်တီးဖို့ ရာ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

နောက်ဆုံးတော့ ဒီဝတ္ထုဖတ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ကျန်ခဲ့တဲ့ အတွေးတစ်စ နဲ့ ပဲ၊ ရေးချင်စိတ်ပေါ်လာတဲ့ ပုံစံမျိုးကိုပဲ ကိုယ့်ဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ သာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ Hell-Heaven ကလို သမီးလေးကနေပဲ တစ်ဆင့်ချင်း ပြောပြသွားတဲ့ ခင်းကျင်းပုံကို ယူတယ်။ Hell-Heaven မှာ မထင်မရှားလောက်သာလို့ ဆိုရမယ့် ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို အဓိကနေရာကို ဆွဲယူတယ်။ ကျန်တာကတော့ ဖတ်ခဲ့ဖူးသမျှ တတ်နိုင်သလောက် မေ့ထားပြီး ဒီဝတ္ထုကို ဖန်တီးခဲ့ပါတယ်။

ဇာတ်ကောင်တွေကို စိတ်ထဲမှာ တင် အဖန်ဖန် အသက်သွင်း ချခင်း နေတုန်း ကျွန်မ စိတ်ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပတ်ဝန်းကျင်က ညှို့နေကျလို ညှို့တယ်။ အခါခါ ရောက်မြဲရောက်တယ်။ ဒီလမ်းကလေးမှာ သူတို့ လျှောက် ခဲ့မှာ ပဲ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော့ သူတို့ ကျင်လည်ခဲ့မှာ ပဲ စသဖြင့် ဇာတ်ကောင် တွေကို ပုံဖော်မြင်ယောင်တယ်။ ကျောင်းဝင်းထဲ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေခဲ့တဲ့ နေ့ရက်တချို့ရှိဖူးတယ်။ ဇာတ်ကောင်ကို ထားဖို့ ရာ စိတ်ကြိုက်အိမ်လေးတစ်အိမ် ရှာတွေ့တဲ့ အခါ အိမ်ရှင်ကို

ခွင့်တောင်း ပြီး ခြံထဲက မြက်ပင်ပါမချန် လိုက်ကြည့်တယ်။ ကြည့်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ အတွက်လည်း ကျေးဇူးစကားဆိုရတယ်။ အိမ်ကို ရောက်ခါမှ ပဲ ဇာတ်ကောင် 'လင်း'ဟာ ကျွန်မရှေ့မှာ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားနေတော့သလိုပဲ။ ရပြီ၊ စရေးတော့မယ်လို့ အဲဒီအိမ်ကလေးဆီက အပြန်မှာ ပဲ မမဝိုင်းကို ပြောခဲ့တယ်။

ဝတ္ထုရေးတော့ ကျွန်မက ပဲခူးမြို့နယ်၊ ကျောက်တန်းရွာက ပန်းပျိုး လက် တောစခန်းမှာ ။ ပန်းပျိုးလက် ဆရာတော် အရှင်ပညောဘာသနဲ့ ပရဟိတ အဖွဲ့သားများ ရဲ့ စေတနာရိပ်မှာ ၊ သစ်ပင်သစ်တော စိမ်းစိမ်းမြမြ ရှိရာ ဝန်းကျင် မှာ ပဲ ခေါင်းစဉ် အတိအကျ မပေးရသေးတဲ့ ဝတ္ထုရှည်ကို ကျွန်မ စရေးခဲ့ပါတယ်။

ဒီဝတ္ထု ရေးနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျွန်မအပေါ် လွှမ်းမိုးမှု အရှိဆုံးကတော့ ထူးအိမ်သင်ရဲ့ 'နွေဦးကံကော်' သီချင်းပါပဲ။ လိုချင်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုမျိုး မရမချင်း ဒီသီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကို အဖန်တလဲလဲ နားထောင် ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ စိတ်မှာ ကံကော်ရနံ့ကို ရတယ်။ လင်းကို ရင်းနှီးရတယ်။ လင်းရဲ့ မေမေဟာ ကျွန်မ စိတ်နှလုံးမှာ ခိုနေတယ်။ သူတို့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ ကျွန်မ ပျော်ရွှင်မှုပဲ။ သူတို့ နာကျင်မှုဟာ ကျွန်မ နာကျင်မှုပဲ။ အသွေးစုံတဲ့ ခံစားမှု စုတ်ချက်ဟာ စာလုံးတွေအဖြစ် ပြောင်းခဲ့ပါတော့တယ်။

ဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်တော့ ဇူလိုင် ၂၂။ စာရေးတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မကို စိုးမိုးခဲ့တဲ့ ကံကော်ကို အစွဲပြုပြီး 'ရှေးရှေးတုန်းက ကံကော်ပွင့်တွေ'လို့ အမည်ပေးတယ်။ ရင်က မွေးတဲ့ သားသမီးတိုင်း လှတယ်ထင်တဲ့ မိဘလိုပဲ ကိုယ့်ဘာသာတော့ တစ်မိမိနဲ့ ကျေနပ်ရတာပါပဲ။ ဖတ်သူဘက်မှာ တော့ လင်း ကို ဘယ်လိုမြင်ရမလဲ၊

လင်းရဲ့ မေမေကို ဘယ်လို တွေ့ရလေမလဲ။ မြင်ခွင့် တံခါးက ဖတ်သူ့လက်မှာ ပါ။

မူလကတော့ ဒီဝတ္ထုမှာ အမှာစာ မပါပါဘူး။ (Jhumpa Lahiri \ "Hell-Heaven" ဝတ္ထုတိုမှ ရရှိသော စိတ်ကူးကွန့်မြူးမှုဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ဖန်တီးပါသည်) လို့ သာ ဝန်ခံချက် ထည့်ထားတာပါ။ ပထမအကြိမ် တည်းဖြတ် ပြီးတဲ့ စာမူကို အကြမ်းဖတ်တဲ့ အခါ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းက 'စိတ်ကူး ကွန့်မြူး မှုဖြင့်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးအစား inspiration လို့ သာ သုံးဖို့ အကြံပေးပါတယ်။ ဝန်ခံချက်ကို ချောအောင် ကျွန်မ ပြင်ရေးလိုက်ပြန်ပါတယ်။ အမှာစာဆိုတာ ခေါင်းထဲ ရေးရေးရိပ်ရိပ်တောင် မရှိသေးပါဘူး။

ဝတ္ထုရှည်ကို ဒုတိယအကြိမ် တည်းဖြတ်မှု ပြီးတဲ့ အခါမှာတော့ မမဝိုင်းက ဒီတစ်အုပ်တော့ အမှာစာရေးပါတဲ့ ။ ဝန်ခံချက်အစား အမှာစာ ရေးပါတဲ့ ။ ဘယ်လို ရေးဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ပြောပြဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်တဲ့ ။

ဘုရား..ဘုရား။ အမှာစာ ဘယ်လို ရေးရမှာ ပါလိမ့်။ မရေးတတ်ဘဲ ရေးလိုက်တဲ့ အခါ ရယ်စရာများ ဖြစ်နေမလား။ ဝတ္ထုသာ တစ်ပုဒ်ဆုံးအောင် ရေးဆို ရေးလိုက်ချင်ပါရဲ့ ၊ အမှာစာ သုံး၊ လေး မျက်နှာတော့ မရေးချင်ဘူးရယ်။ တစ်ပတ်လောက် နေ့ရေးမလို၊ ညရေးမလို အချိန်ဆွဲပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ အမှာစာလို့ အားနာပါးနာ အမည်တပ်ရတဲ့ 'ဖတ်သူသို့ စာတစ်စောင်' ကျွန်မ ရေးခဲ့ပါပြီ။

'ရှေးရှေးတုန်းက ကံ့ကော်ပွင့်တွေ'ဟာ ကျွန်မရဲ့ ဝတ္ထုရှည်ခရီးမှာ တတိယမြောက်ခြေလှမ်းပါ။ စိတ်ကူး စုတ်ချက် ကျရာကို လွင့်ပါ ရေးခြယ် ထားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပါ။

ဒီပန်းချီကားကနေ ကံ့ကော်ရနံ့ တစ်စွန်းတစ်စ ရလိုက်တယ်ဆိုရင်
ပဲ ဝမ်းမြောက်လှပါပြီ။

ချစ်ခင်စွာ

စံပယ်ဖြူနု

၃၀.၉.၂၀၁၅

* * *

တွေ့လိမ့်မည် မျှော်လင့်မထားသော အချိန်၊ မျှော်လင့်မထားသော နေရာတွင် မှ ဦးဦးကို လင်း ပြန်တွေ့ရသည်။ ။

ဪ... 'ဦးဦးကို ပြန်တွေ့သည်' ဟု သုံးရန် မသင့်၊ ဦးဦး မဟုတ်၊ ဦးဦးနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွှယ်သော တစ်စုံတစ်ရာဟု သုံးနှုန်းမှ မှန်ပေမည်။ လင်းသည် ဦးဦးနှင့် ဆုံရခြင်း မဟုတ်။ ဦးဦး၏ အရိပ်ကိုသာ ဆုံရခြင်း။

ထိုနေ့က ပုံမှန်မဟုတ်ပါဘဲ တနင်္ဂနွေလိုနေ့မျိုးတွင် လင်းတစ်ယောက် ပြခန်းသို့ ရောက်နေရသည်။ ။ စင်စစ် တနင်္ဂနွေသည် အနုပညာပြခန်းတာဝန်ခံ လင်း၏ အားလပ်ရက်။ တနင်္လာနေ့တွင် စတင်မည့် ပြပွဲရှိစေကာမူ တနင်္ဂနွေ၌ လင်း လာရောက် ကြီးကြပ်လေ့မရှိ။ စနေတွင် အားလပ်ရက်ယူသည့် ခင်စန္ဒာ က စီစဉ်ပေးလိမ့်မည်။

သို့သော် သည် တနင်္ဂနွေကတော့ ခြွင်းချက် ဖြစ်ရသည်။ ။ မိခင် နေမကောင်း၍ ခင်စန္ဒာ တောင်ကြီး ပြန်တော့ ကျန်ရစ်သော တာဝန်ဟူသမျှမှာ လင်းထံသို့သာ ပုံကျလာသည်။ ။ စနေနေ့တွင် အဆုံးသတ်သည့် ဓာတ်ပုံပြပွဲက ဓာတ်ပုံကားချပ်များအား တနင်္ဂနွေ မနက် လာရောက်သိမ်းဆည်းချိန် လင်း ရှိနေရမည်။ တနင်္လာနေ့တွင် စမည့် ပန်းချီပြပွဲသစ်အတွက် တနင်္ဂနွေ နေ့ခင်း ကတည်းက ပန်းချီကားများ ပို့ဆောင်နေရာချချိန်မှာ လင်း ရှိနေရမည်။ လင်းသည်

အားလပ်ရက် ပျောက်၍ ငြူစူခြင်း အလျှင်း မရှိ။ ခုတစ်လောတော့ အားလပ်ချိန် မရှိလေရအောင် အလုပ်ရှုပ်နေရတာကိုပင် သဘောတကျ ဖြစ်နေသည် ။ နို့မို့ဆို သူသည် စိတ်ဒဏ်ရာများ အကြားက ဘယ်တော့မှ လွတ်မည် မဟုတ်။

လင်းသည် ကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်ကို ငေးစိုက်နေရာက တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည် ။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းသာ ဆတ်ခနဲ လှုပ်ခါရုံ။ မျက်လုံးကမူ မှိုင်းမှုန်ရိပ်နှင့် ကျန်ရစ်သည် ။

တော်ပြီ...။ ဒီအကြောင်းတွေ ထပ်မတွေးနဲ့ ...မတွေးပါရစေနဲ့ ။

လင်း၏ အကြည့်သည် ကွန်ပျူတာ မျက်နှာပြင်မှ သည် ပြခန်းဘက်ဆီ ရွေ့၏။

လင်း ရှိနေရာ အခန်းငယ်၏ မှန်တံခါးကို ထွင်းဖောက် လှမ်းကြည့် လျှင် ပြခန်းကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ပါသည် ။ 'အစိမ်းရောင်သစ်ရွက်များ 'ဟု အမည်ပေးထားသည့် အနုပညာပြခန်းသည် ရန်ကုန်မြို့ ဒဂုံမြို့နယ်တွင် တည်ရှိ သော၊ အသင့်အတင့်ကျယ်ဝန်းသော ပြခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည် ။ နံရံလေးဖက် လေးတန်သာမက ခန်းမအလယ်တွင် ပါ ပန်းချီများ ၊ ဓာတ်ပုံများ ချိတ်ဆွဲပြသ နိုင်ရန်၊ တင်ဆက်မှုအနုပညာဖန်တီးမှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန် နေရာပေးထားသည့် ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမမျိုး ဖြစ်သည် ။ လင်းလင်းထင်းထင်း မဟုတ်လှသော၊ ကဗျာဆန်သော မမှီ နို့တမှီ န် အလင်းရောင်သည် ခန်းမကို လွှမ်းလျက်။

ပြပွဲနေ့များ တွင် တော့ ပြခန်းတစ်ခုလုံး၌ ငြိမ့်ညောင်းသော အတီးသက် သက် ဂီတသံတစ်စက လွှမ်းခြုံထားမည်။ ပြင်ပရာသီဥတု ဘယ်လို ရှိပါစေ၊ အခန်းထဲမှာ တော့ နေထိုင်ကောင်းရုံ အေးမြသော

ဝန်းကျင်တစ်ခု ဖြစ်နေမည်။

သည် အနုပညာပြခန်းမှာ လင်း အလုပ်စတင်တော့ ၂၀၁၂ ခုနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်း။ လုပ်သက် နှစ်နှစ်ကျော်၊ သုံးနှစ်နီးပါးကာလအတွင်း လင်းကို အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးသော အရာမှာ ပန်းချီများ ၊ ဓာတ်ပုံများ ပြီးလျှင် ပြခန်းရှိရာ ခြံဝင်းထဲက သစ်ပင် ပန်းပင်တို့ ၏ အလှတရားသာ ဖြစ်သည် ။

အစိမ်းရောင်လွှမ်းသော ခြံမြင်ကွင်းသည် ဘတ်စ်ကား တိုးစီးကာ အလုပ်ထဲ ရောက်လာရသည့် လင်းအား အစဉ် အမောပြေစေသည် ။ နွေလည်း နွေအလျောက်၊ မိုးလည်း မိုးအလျောက်၊ ဆောင်းလည်း ဆောင်းအလျောက် ပန်းရောင်စုံ ပွင့်ဖူးကာ သစ်ရွက်လေးများကအစ စိမ်းစိမ်းမြမြ လှရက်သော ဝန်းကျင်ပေ။

ပြခန်းအဝင်တွင် လည်း တံခါး၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ရေညှိစိမ်း ရောင် စဉ်အိုးရှည်ရှည်နှင့် စိုက်ပျိုးထားသည့် ပန်းအလှပင်တစ်ပင်စီ ချထား သည် ။ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်ခဲ့လျှင်ကား အနုပညာလွှမ်းခြုံသော၊ သာယာ နွေးထွေးသော အလုပ်ခွင်က လင်းအား ဆီးကြိုပေပြီ။

အနုပညာပြခန်း ဝန်ထမ်းဘဝကို မက်မက်မောမော ရွေးချယ်တော့ ဖေဖေသည် ထုံးစံမပျက်ပင် လင်းအား နားမလည်။ လင်းကို နားလည်သူ မှာ မေမေတစ်ယောက်သာ။ သည် တစ်ကြိမ်တော့ ဖေဖေကို အလျှော့ပေးရန် စိုးစဉ်းမျှ စိတ်မကူး။ တော်ပြီလေ..။ ဖေဖေအကြိုက် အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ လင်း ဘွဲ့ရခဲ့ပြီပဲ..။

နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေသည် သူနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ခေါင်းမာချင် သော သမီးအား အလျှော့ပေးရသည် ။ ဖေဖေဘဝတွင်

မိသားစုဝင်အပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ် အလျှော့ပေးခြင်း မည်လေသလား။

မည်သို့ဆိုစေ ဖေဖေသမီး လင်းမြရည်လွင် တစ်ယောက် ဖေဖေ မလိုလားသော အနုပညာနှင့် နီးစပ်ရာ နယ်မြေသို့ ခြေချခွင့်ရလာသည် ။

ငယ်အိပ်မက်၌ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ချင်ခဲ့ဖူးသော လင်းသည် ပန်းချီ ကားချပ်များ ၊ ဓာတ်ပုံများ ၊ အနုပညာ တင်ဆက်မှုများ နှင့် ထိတွေ့ခွင့်ရလာ သည် ။ ပန်းချီဆွဲလိုစိတ်ကတော့ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ငယ်တုန်းကလောက် မထက်သန်တော့ပြီ။ သည် လိုဆို ဦးဦး အံ့သြလေမလား...။

လင်းသည် ပြီးခဲ့သည့် ညနေမှ အစပြုကာ ဦးဦးအကြောင်း အမှတ် မထင် ခေါင်းထဲ ရောက်ရောက်လာပုံကို သတိပြုမိနေသည် ။ စင်စစ် ဦးဦးနှင့် ပတ်သက်သမျှ အမှတ်တရများအား အစဉ် တွေးတော အောက်မေ့နေတတ် သည် မဟုတ်။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှ ..။

ခုတော့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ပဲ ဆိုရမည်။

ပြီးခဲ့သည့် ညနေက မြင်တွေ့ခဲ့သော ပုံရိပ်တို့ ကို လင်း ခုထိ မမေ့။

တိုက်ခန်းလှေကားထစ်များကို တဖျပ်ဖျပ် နင်းကာ ဆင်းလာချိန်၊ သော့ပိတ်သည့် သံပန်းတံခါးကို ဖွင့်ရန် ပြင်လိုက်ချိန်မှာ ပင် သူတို့ နှင့် လင်း ဆုံရသည် ။ အမျိုးသားတစ်ဦး၊ ကလေးမလေးတစ်ဦး။ ကလေးမလေးသည် အမျိုးသား၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လင်းအား စူးစမ်းကြည့်နှင့် မော့ကြည့်နေ သည် ။

အသက် ဘယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာ ပါလိမ့်။ အလွန်ဆုံးရှိလှမှ ငါးနှစ်

ကျော်ကျော် ခြောက်နှစ်ပေါ့။ မျက်လုံးလေးများက ဝိုင်းဝိုင်းလဲ့လဲ့။ ပခုံး
မထိတထိ ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးများကို နှစ်ဖက် ခွဲစည်းထားသည် ။
အသားဖြူဖြူ ပါး ဖောင်းဖောင်း မို့မို့။

လင်းသည် ကိုယ်က လက်ဦးနေသူမို့ သံပန်းတံခါးသော့ကို ဖွင့်၏။
ပွားယူထားသည့် သော့တူမို့ ရုတ်ခြည်း မပွင့်။ သုံးကြိမ်လောက် ကြိုးစား
ယူရသည် ။ မရေမရာ တစ်ချက် ပြီးပြီမိသည် ။ တံခါးပွင့်တော့ လင်း
အရင် ထွက်သည် ။ သူတို့ ဝင်ပြီးမှ သော့ပိတ်ရန်ပင်။

လူတစ်ကိုယ်စာ ပွင့်နေသည့် နေရာလပ်မှ ကလေးမလေးက
ဦးအောင် ဝင်သည် ။ လှေကားရင်း ရောက်သည် နှင့် နောက်က
လိုက်ဝင်လာသော အမျိုးသားအား 'ဦးဦး၊ သမီးကို ချီ'ဟု ဆိုလိုက်သည်
။ လေသံမှာ ခွဲခွဲနဲ့နဲ့။ ခု မချီလျှင် ခုပင် ခြေဆောင့်တော့မလို
နှုတ်ခမ်းလေးက စူနှင့် နေသည် ။

လင်းသည် သံပန်းတံခါးကို ကိုင်ကာ အတန်ကြာ ငေးနေမိသည် ။
ဦးဦး... တဲ့ ။ သည် အခေါ်အဝေါ်နှင့် ဝေးခဲ့တာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီနည်း။ ဆယ်နှစ်လောက် ရှိရောမည်။

ထိုသူသည် ဦးဦးလိုပင် ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်သည် ။ အရပ်ရှည်ရှည်။
တိုတိုကပ်ကပ် ညှပ်ထားသော ဆံပင်ပုံစံလည်း တူသည် ။ တူမလေးဟု
ယူဆ ရသူအား ညင်ညင်သာသာ ပြုံးပြလိုက်ပုံလည်း တူသည် ။
ဦးဦး ထံမှာ ရှိဖူးသော အဖြူနှင့် မီးခိုးရောရာ အကွက်ဆင်မျိုးကိုပင်
ရှုပ်လက်ရှည် ဝတ်ထားသည် ။

လင်း ငေးနေစဉ်မှာပင် ကလေးကို သူ ပွေ့ချီလိုက်သည် ။ လင်း၏
ငေးကြောင်ကြောင် မျက်ဝန်းများ ထံ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည် ။
ကလေးမလေး နှင့် ဆင်လှသော မျက်ဝန်းများ ။ ထိုမျက်ဝန်း၌

နားမလည်ဟန် အရိပ်အချို့ ပေါ်ပေါက်လျှင် လင်း
အကြည့်လွှဲလိုက်ပါသည်။ ။

နောက် လှေကားတစ်လျှောက် တဖျပ်ဖျပ် ခြေသံများ ။ အပြင်သို့
တိုင် လွင့်ကျလာသော ရယ်သံများ ။ သံပန်းတံခါးကို အကျင့်ပါသော
လက် များ နှင့် အမှတ်မဲ့ ပိတ်သည် ။ လျှောက်နေကျ လမ်းပေါ်သို့
ရောက်ရသည် ။ ။ လင်းသည် ခုနစ်ထပ်တိုက်ဆီ
လည်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည် ။ လင်းနေထိုင်သော အခန်းက လေးလွှာမှာ
။ သူတို့ ဘယ်အလွှာမှာ နေကြပါလိမ့်။

ကလေးမလေးနဲ့ သူ့ဦးဦးဟာ တူဝရီးလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ခင်မင်ရာ
ခင်မင်ကြောင်း ပတ်သက်ရသူတွေလား...။ အို...ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ...။

လင်းသည် ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းကာ ခြေလှမ်းဆက်ခဲ့ရသည် ။
ညနေသည် တိမ်တိုက်များ တရွေ့ရွေ့ လွင့်ပါး အရောင်ပြောင်းခြင်း၊
နေရောင် ဖျော့တော့ခြင်းနှင့် အတူ ကုန်ဆုံးခဲ့သည် ။ ညသည် လည်း
ပုံမှန်လိုပင် ဆိုက် ရောက်လာခဲ့သည် ။

စင်စစ်တော့ သည် ညနေ၊ ညချမ်း၊ ညတို့ မှာ လင်းအတွက် ခြောက်
အိပ်မက်မှ လွတ်မြောက်ရန် အားယူဆဲ အချိန်ကာလ၏
အစိတ်အပိုင်းများ သာ ဖြစ်သည် ။

လင်း၏ ညများ စွာသည် အိပ်ခန်းမီးကို လင်းထိန်အောင် ဖွင့်ထား
သည့် တိုင် အမှောင်လွှမ်းသည့် ပမာ ရှိတတ်သည် ။ အိပ်ရမည်ကို လင်း
ကြောက် သည် ။ ခြောက်အိပ်မက်ကို မုန်းတီးသည် ။ အလှတရားဟု သူ
ယုံမှတ်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ဘာကြောင့် သူ့အား တွေဝေခြင်း
ဆေးခါးရောသည့် ခြောက်အိပ်မက်ကိုသာ ပေးခဲ့လေသနည်း။

လင်းသည် ခြောက်အိပ်မက်၌ အခါခါ လန့်နိုးလာတတ်သည် ။ နိုး

တစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ညများ စွာ။

သည် ရက်ပိုင်းမှာ တော့ စိတ်ကို အအားမပေးသော နည်းလမ်းသည် အမှောင်တွင်းမှ လင်းအား ကယ်တင်ခဲ့သည် ။ လုံးလုံး လွတ်မြောက်ပြီတော့ မဆိုနိုင်။ ယခင်ယခင်နှင့် စာလျှင်တော့ အတောင်နှစ်ဖက်ကို အနည်းငယ် လှုပ်နိုင်ပြီ။ လှုပ်ခတ်စ ပြုသော အတောင်ပံတစ်စုံနှင့် ငှက်ငယ်သည် လှောင်အိမ် ကို ငဲ့ကြည့်လျက်။ လှောင်အိမ်တံခါး ပွင့်နေခဲ့ပြီ။ သို့သော် မဖွင့်သေး။

တွေဝေခြင်းကမ္ဘာက တစ်ညနေခင်းမှာ ပင် ဦးဦးကို သတိရစရာ အကြောင်းက ဖန်၏။ ကလေးမလေးနှင့် သူ့ဦးဦးကို မြင်ယောင်ပြန်တော့ လင်း၏ ဦးဦးသည် မတွေးပါဘဲ ခေါင်းထဲ ရောက်ရောက်လာသည် ။ ရွှင်ပြုံး သော၊ ကရုဏာပြည့်သော မျက်နှာသည် စိတ်အမှောင်ကမ္ဘာမှ လွတ်လပ်စ လင်းအား ပြုံးလာစေသည် ။ ထိုအပြုံးသည် အိပ်မက်သို့တိုင် မြဲလေသည် ။

နံနက်ဦးတွင် လင်း ရွှင်လန်းစွာ နိုးထလာသည် ။ နောက် ပြခန်းသို့ ရောက်လာသည် ။ ညစ်ညူးသော အာရုံဟောင်း ရံခါ စိုးမိုးသည် မှ အပ စိတ် မှာ ပေါ့ပါးလျက်။ ဝေဝေဝါးဝါး တွေးချိန် နည်းရလေအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခိုင်းထားသော အလုပ်များ စွာကလည်း လင်းအား စောင့်စားလျက်။

ဓာတ်ပုံကားချပ်များ ဖြုတ်သိမ်းပြီးနောက် ပန်းချီကားချပ်များ နေရာ ချလျှင် ကြီးကြပ်မည်။ လိုအပ်လျှင် ကူမည်။ ပြပွဲအတွက် မီဒီယာအပါအဝင် ဖိတ်ကြားနေကျ ဧည့်သည် များ ထံ အီးမေးလ် ပို့ရမည်။ ပြခန်းရှိရာ ခြံတွင် ဗီဒီယိုအသစ် ချိတ်ရမည်။ အစားအစာ ကျွေးမွေးခြင်းအတွက် အပ်နှံမထား သော်လည်း လိုအပ်လျှင်

အဆင်သင့် ရှိနေရန် ပြင်ဆင်ထားရမည်။ တေးဂီတ ပိုင်းလို အခြား အသေးစိတ် စီမံစရာလည်း မရှား။

'အစိမ်းရောင် သစ်ရွက်များ ' အနုပညာပြခန်းသည် စိတ်နှင့် ကိုယ် ကပ်စပ်သည့် လင်းအား ကျေနပ်အားရ ရှိနေပေမည်။

လင်းသည် ရုံးခန်းငယ်၏ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ပြခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ပါသည်။ ။

မနေ့ကအထိ ဓာတ်ပုံပြပွဲအဖြစ် ရှိနေသော ပြခန်းသည် မနက်ဖြန်ဆို လျှင် ပန်းချီပြပွဲအဖြစ် အသွင်ပြောင်းတော့မည်။ ပြပွဲအမည်က 'နွေနှောင်း မုတ်သုံဦး'။ ၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလ နောက်ဆုံးပတ်၌ ငါးရက်တိုင်တိုင် ပြုလုပ်မည့် ပန်းချီပြပွဲသည် တစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲတော့ မဟုတ်။ ပန်းချီဆရာ ခုနစ်ဦး ပါဝင်ပေသည်။ ။

ပန်းချီကားချပ်တို့ သည် နံရံလေးဖက် အောက်ခြေနှင့် ကြမ်းပြင် ထိ စပ် ရာ မှာ သူ့နေရာနှင့် သူ ထပ်လျက်သား ရှိနေသည်။ ။ ဘယ်နေရာတွင် ဘယ်ကား ချိတ်မည် စသည် ဖြင့် ပြပွဲစီစဉ်သူနှင့် စောစောကပင် လင်းတို့ တိုင်ပင် ပြီးစီးခဲ့သည်။ ။

လင်းအပါအဝင် ပြခန်းဝန်ထမ်းများ ၏ ထုံးစံမှာ ပြပွဲစီစဉ်သူ ပြင်ဆင် လိုသမျှ ဦးစွာ နားထောင်မည်။ နောက် အကြံဉာဏ် ပံ့ပိုးဖို့ လိုအပ်လျှင် ပံ့ပိုးမည်။ ပန်းချီကား၊ ဓာတ်ပုံတို့ ကို ခြုံကြည့်ကာ ဘယ်တစ်ခုကို ဘယ်နေရာ တွင် ချိတ်ဆွဲလိုက်မည် စသည် ဖြင့် တွေးဆစီစဉ်နိုင်ခြင်းကတော့ အလုပ်ခွင်က သင်ကြားပေးလိုက်တာ ဖြစ်သလို လင်းတို့ ကိုယ်၌ က အနုပညာအပေါ် အာရုံ ဝင်စားတာလည်း

ပါပေမည်။

လင်းသည် သစ်သားခုံတန်းထက် ဝင်ထိုင်ကာ အရှေ့ဘက် နံရံ တစ်လျှောက် ဝန်ထမ်းလူငယ်လေး ပန်းချီကား ချိတ်ဆွဲပုံကို လှမ်းကြည့်နေ သည် ။ ဖြူသော နံရံထက် အစိမ်းလွင်လွင် ပန်းချီကားချပ် နေရာယူလိုက်ပုံမှာ လင်း၏ အမြင်တွင် ရှုမဆုံး။ တောတန်း ညို့ညို့ လယ်ပြင်စိမ်းစိမ်း..။

ထိုဝန်းကျင်သည် လင်းနှင့် စိမ်းသော ဝန်းကျင်..။ သို့သော် စိမ်းမြေ ဝန်းကျင်တစ်ခုကတော့ လင်းနှင့် ကျွမ်းဝင်ပါပေသည် ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လေ..။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်တွင် ငယ်ဘဝ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော လင်း အတွက် အစိမ်းရောင်မှာ အညှို့နိုင်ဆုံးသော အရောင်။ မြက်ပင်စိမ်းစိမ်း လေးတွေကို လင်း သိပ်ချစ်တာပဲဆိုတော့ မေမေက ရယ်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့ အရူးမလေး ဆိုလား။

လင်းသည် မေမေ့ကို မြင်ယောင်တော့ ဖွဖွပြီးမိသည် ။ မနေ့ညနေ က မေမေ့ထံ သူ ဖုန်းဆက်သေးသည် ။ သားအမိနှစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်သလို အကြောင်းအရာများ စွာ တောင်စဉ်ရေမရ ပြောမိသည် ။ အထူးသဖြင့်တော့ လင်းက ပြောသူ၊ မေမေက နားထောင်သူ။

"မေမေ၊ လင်းနဲ့ တစ်လှည့် လာနေပါဦးလား၊ အခု အန်တီကြည်ကြည့် အခန်းမှာ ကေသီနဲ့ လင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့လည်း တစ်ခါတလေ ပျင်းသားပဲ။ ပြီးတော့ မေမေရှိရင် လင်း ဟင်းကောင်းကောင်း စားရမှာ ။ အများကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်နှစ်လောက်ပေါ့၊ နော် မေမေရယ်"

"သမီးဖေဖေ မေမေ့ကို ပြောမှာ ပေါ့"

"အို.. ဖေဖေနဲ့ နေတဲ့ နှစ်က လင်းနဲ့ မေမေ နေရတဲ့ နှစ်ထက် ပိုများ တယ်လို့ ပြောလိုက်"

"သမီး ပြောမလား၊ မေမေ ခေါ်ပေးမယ်လေ"

မေမေ့လေသံမှာ ချစ်ခင်ရိပ်နှင့် ရွှင်လျက်။ 'မပြောပါဘူး'ဟု ရယ် လျက်ပင် လျှော့ချရသည် ။

"မေမေ့ကို ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးထားလို့ ရမလား၊ ရန်ကုန်လည်း လာရဦးမှာ ပေါ့၊ လင်း ရှိတာပဲ"

"ဒါဖြင့် သမီးကိုလည်း မော်လမြိုင် ပြန်လာခဲ့လို့ သမီးဖေဖေ ပြောမှာ ပေါ့"

"ဟင့်အင်း၊ လင်း ရန်ကုန်မှာ ပဲ ပျော်တယ်"

စင်စစ် မော်လမြိုင်သည် လင်း မွေးဖွားရာ ဇာတိမြေ။ သို့သော် ရန်ကုန်ကတော့ လင်း ကြီးပြင်းရင့်ကျက်ခဲ့ရာ မြေပါ..။ လင်း ချစ်သော သက်ရှိ၊ သက်မဲ့များ စွာ ရှိရာမြေပါ။ ထိုမြေကို လောလောဆယ်တော့ စွန့်ခွာနိုင် စွမ်း မရှိသေး။ အထူးသဖြင့် ဖေဖေအရိပ်အောက် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကျဉ်းကျပ် စွာ နေထိုင်ရန် လင်း အဆင်သင့် မဖြစ်သေး။

မေမေသည် အဖြေသိပြီးသား မေးခွန်းတစ်ခုပမာ အိမ်ပြန်လာမလား ဆိုသည့် စကားကို ဘယ်တော့မှ မဆို။ သမီးစိတ်ကို နားလည်လှတဲ့ မေမေ။

ဖုန်းချပြီးမှ ပင် မေမေ့ကို ပြောစရာ စကားတစ်ခု ကျန်ရစ်ကြောင်း လင်း သတိရတော့သည် ။ ဖုန်း ပြန်ခေါ်ရန် လက်ရွယ်သည် ။

နောက်တော့ စိတ်ကူးပြောင်းသည် ။ မခေါ်တော့ပါဘူး၊
မပြောတော့ပါဘူး။

ဦးဦးကို ထူးထူးဆန်းဆန်း သတိရနေကြောင်း လင်း ဆိုမိလျှင်
မေမေ ဘယ်သို့ တုံ့ပြန်မည်လဲ၊ လင်း မသိချေ။

"စန္ဒာ ဘယ်တော့ ပြန်လာမတဲ့ လဲ မမလင်း"

လင်းသည် သူ့ကို ကျောပေးကာ ပန်းချီကား ချိတ်ဆွဲနေသော
ကျော်ဦးထံ လှမ်းကြည့်သည် ။ ပန်းချီကားမှာ သူ့ကိုယ်နှင့်
အနည်းငယ်ကွယ် လျက်။ မြင်ရသမျှတော့ ဒီပန်းချီသည် လည်း
အစိမ်းရောင်ရောသော ပန်းချီ ပါပဲ။

"မသိသေးဘူး ကျော်ဦးရဲ့ ၊ သူ့အမေတော့ နေကောင်းပြီတဲ့ ၊
တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် ပြန်ဆင်းလာမယ်ထင်တာပဲ၊ ဘာတုံး
အဆူအငေါက်လေးတွေ မကြားရတာကြာတော့ သတိရနေတယ်ပေါ့၊
သိချင် ကိုယ့်ဘာသာ မေးပါတော့ လား"

ခင်စန္ဒာအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးသလောက် ရှေ့တစ်လှမ်းမျှ မတိုးဝံ့
သော ကျော်ဦးက ရှက်ရယ် ရယ်နေပေသည် ။

"မမေးရဲပါဘူး၊ ဘာလို့ ဆက်တုံးဆို ဘယ်လို ပြောမလဲ"

"သတိရလို့ ပေါ့၊ ကဲ"

"ဟာ- ပြန်လာရင် ကျွန်တော့် သတ်မှာ ပေါ့၊ မဆက်ရတာ ဘာမှ
မဖြစ်ဘူး၊ ပြန်လာလို့ စကားမပြောတော့ရင် ကျွန်တော် သေမှာ "

လင်းသည် ကျော်ဦး၏ မျက်နှာပေးကို မမြင်ရစေကာမူ ချစ်ခြင်းနှင့်
ရောသော အကြောက်တရား ခိုနေမည့် ရိုးရိုးစင်းစင်း မျက်နှာရိပ်ကို
မြင်ယောင် ကာ ပြုံးရယ်မိသည် ။

"ကဲ- လာဟေ့ နောက်တစ်ကား"

ကျော်ဦးသည် အရယ်ရောသော စကားသံနှင့် ပင် ပန်းချီကားအထပ်ထဲမှ ပန်းချီတစ်ချပ်ကို ယူကာ ခေါက်လှေကားပေါ် တက်ရန် ပြင်သည်။ ။

လင်း၏ အကြည့်သည် စောစောကမှ ချိတ်ပြီးသော ပန်းချီကားဆီ ရောက်သည်။ ။ ဂျပ်ဆင်...မြက်ခင်းပြင်...လူရိပ်အချို့...။

ဟင်... သိလိုက်တာ...ဒီပုံကို သိလိုက်တာ..။

ထိုင်နေရာမှ လင်း ရုတ်ခနဲ ထသည်။ ။ ပန်းချီကားအနီးသို့ ခပ်သွက်သွက် ချဉ်းကပ်သည်။ ။

"မမလင်း ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ နေရာပြောင်းချင်လို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ကျော်ဦးရယ်၊ လုပ်ပါ၊ မင်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်"

လင်းသည် နံရံဖြူပေါ် လက်ထောက်ကာ ပန်းချီကားကို အနီးကပ် မော့ကြည့်နေသည်။ ။ မျက်လုံးများ ဝိုင်းလျက်၊ နှုတ်ခမ်းများ ပွင့်ဟလျက်။ အခန်းတစ်နေရာမှာ ရှိနေသော ပြပွဲစီစဉ်သူ၏ ဖုန်းပြောသံကိုပင် ကျော်တော့ မယောင် သူ့နှလုံးခုန်သံမှာ တဒိတ်ဒိတ် တိုးလျက်။ လက်ဝါးပြင်သည် နံရံ အေးမြမြ၌ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ထိကပ်မိနေသည်။ ။ လက်ချောင်းထိပ်များမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အားယူသလို လက်ဝါးပြင်သည် အနည်းငယ် ခုံးကာနေသည်။ ။

ပန်းချီကားချပ်ထဲမှာ တော့ ဂျပ်ဆင်ဘုရားကျောင်းရှေ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ထိုင်နေကြသော သားအမိနှစ်ဦး။ သမီးလေးကတော့ မိခင်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းထိုးရယ်မောလျက်။ မိခင်သည် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြုံးလျက် သမီးလေး၏ ခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့် အသာအုပ်ထားသည်။ ။

လင်းသည် ပန်းချီကား မျက်နှာပြင်အား လက်နှင့်

ထိကိုင်မိတော့မလို ရှိပြီးခါမှ လက်ကို ရုပ်လိုက်သည် ။ ခပ်ဆဆ
ဆုတ်လာသော လက်သည် ပွင့်ဟဆဲဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းကို အုပ်မိသည်
။ မျက်ဝန်းများ သည် ပန်းချီကား ထက် စူးစိုက်ဆဲ။

ဂျပ်ဆင်ထက်က ကောင်းကင်သည် အပြာကြည်ကြည် ဖြစ်သည် ။
တိမ်တို့ သည် ဖြူဖြူဆုပ်ဆုပ် ဖြစ်သည် ။ ဘေးဘီက သစ်ပင်တို့ သည်
စိမ်းစိမ်း မြမြ။ ဝင်လုဆဲနေ၏ ရောင်ခြည်ဖျော့ဖျော့သည် သားအမိ
နှစ်ဦးအပေါ်သို့ ဖြာနေသည် ။ နှစ်ဦးစလုံး ဆည်းဆာရောင်
တောက်သော အပြုံးအရယ်နှင့် ..။

ဟင့်အင်း...ပန်းချီကားထဲမှာ လူနှစ်ဦး မကပါဘူး။ သုံးဦးပါ...။

မြက်ခင်းပြင်ထက်က သားအမိနှစ်ဦးဘေး...အတိအကျ ဆိုရလျှင်
သမီးလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ အရိပ်တစ်ခု ထိုးဖြာကျလျက်။
အသေအချာ သတိပြုကြည့်လျှင်တော့ လက်နှစ်ဖက်ကို ပင့်ထားသော
(ကင်မရာ ကိုင်ထား သော) အမျိုးသားတစ်ဦး၏ အရိပ်ဖြစ်ကြောင်း
သိနိုင်သည် ။

အဲဒါ ဦးဦးလေ..။ ဦးဦး အရိပ်လေ..။

အတိတ်တစ်ချိန်က မေမေနှင့် လင်းအား ဦးဦး ရိုက်ပေးခဲ့ဖူးသော
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၊ လင်း ကောင်းစွာ မှတ်မိသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံသည်
ပန်းချီကား အဖြစ်သို့ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ရောက်လာပါသနည်း။
ဦးဦးကိုယ်တိုင် သည် ပန်းချီ ကို ဆွဲခဲ့သလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဦးဦးသည် ပန်းချီပညာကို ဓာတ်ပုံပညာလောက် စိတ်ဝင်တစားရှိသူ
မဟုတ်ပါ။ လင်း သိသလောက် ဦးဦးသည် လည်း မြန်မာပြည်တွင်
မရှိပါ။

သို့ဆိုလျှင် သည် ပန်းချီကား ဘယ်လိုများ
ပေါ်ပေါက်လာရပါသနည်း။

လင်းသည် ပန်းချီကားအား ငေးမြဲငေးလျက်။

မျက်ရည်ရစ်သော အမြင်၌ ပန်းချီကားချပ်သည် လည်းကောင်း၊
ပန်းချီကားချပ်ထဲက လူပုံသွင်နှင့် အရိပ်တို့ သည် လည်းကောင်း
တစ်စစ ဝေဝါးခဲ့ရပြီတည်း။

* * *